

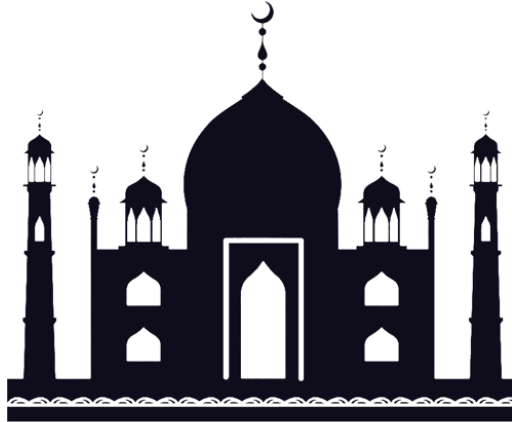
HYNEK ŘIHÁK

SPOLEČNOST ISLÁMU A SPOLEČNOST ZÁPADU

SROVNÁNÍ

HYNEK ŘIHÁK

**SPOLEČNOST ISLÁMU
A SPOLEČNOST ZÁPADU**
SROVNÁNÍ

1. vydání

vydáno v březnu 2020 jako 96. publikace

vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)

ISBN 978-80-7570-172-5 (epub)

ISBN 978-80-7570-173-2 (mobi)

ISBN 978-80-7570-174-9 (pdf)

OBSAH

OBSAH	3
I. SPOLEČNOST ISLÁMU A SPOLEČNOST ZÁPADU	4
ÚVOD	5
PÁR FAKTŮ	5
II. ISLÁMSKÉ RODINNÉ PRÁVO	31
ISLÁMSKÉ PRÁVO	31
MANŽELSTVÍ — PRÁVA A POVINNOSTI	32
ZÁVĚR	35
III. ŽIVOT KŘEŠŤANSKÝCH KOPTŮ V MUSLIMSKÉM EGYPTĚ	36
PRAXE	36
ZÁPAD	40
TEORIE	40
KLAUS WIVEL O KOPTECH A NÁBOŽENSKÝCH MENŠINÁCH V EGYPTĚ	41
MUSLIMSKÉ BRATRSTVO V EGYPTĚ	45
IV. LIBANON, KŘEŠŤANÉ A ISLÁM	47
V. TUREČTÍ ALEVITÉ	49
VI. LETEM SVĚTEM NEJEN KŘEŠŤANŮ V NĚKTERÝCH DALŠÍCH ISLÁMSKÝCH ZEMÍCH	51
PÁKISTÁN	51
OSTROVNÍ AFRICKÝ STÁT KOMORY	53
STŘEDOASIJSKÉ STÁTY	53
MALAJSIE	54
DALŠÍ ZEMĚ	55
ZDROJE	58
JIŽ VYŠLO	68

I. SPOLEČNOST ISLÁMU A SPOLEČNOST ZÁPADU

„Islám se chápe jako živé náboženství, které ukazuje cestu do budoucna, a to nejen na rovině čistě náboženské, ale také coby společenský řád, který má podle mnoha muslimských autorit i politickou dimenzi.“ ^[1]

„Islám není jen náboženství, ale také způsob života a společenský rámeček pro jedince, rodiny a stát. Podle Koránu tvoří i dědické, rodinné a trestní právo součást jednoho věčně platného Božího právního řádu (šaría).“ ^[2]

„Vy jste národ nejlepší, jenž kdy povstal mezi lidmi; vy přikazujete vhodné, zakazujete zavrženíhodné a věříte v Boha.“ ^[3]

ÚVOD

V této knize se pokusíme podívat na islám a na to jaké jsou jeho dopady na svobodu člověka a na společnost. Zároveň se pokusíme porovnat tyto dopady s naší současnou společností a přidáme i porovnání s (ideální) klasicko-liberální společností. Základem tohoto pokusu o analýzu jsou spíše knihy akademického rázu. Tj. knihy z pera orientalistů, religionistů, historiků apod. V první části textu se budu opírat o knihu Christiny Schirrmacherové (profesorka islámských studií na univerzitách v Bonnu a Lovani) „Islám a západní společnost“. Ta vyšla v češtině roku 2017, ale v Německu již roku 2008 a většina textů z této knihy byla publikována v již letech 2000 až 2005. Tedy dlouhou dobu před událostmi, které jsou spojeny s imigrační krizí. A některé texty z knihy jsou starší i než 11. září 2001. Což na jednu stranu znamená, že některá fakta v knize již nejsou aktuální, ale na druhou stranu má tato kniha odstup od současné poněkud vypjaté diskuse o těchto problémech. Vedle toho použiji řadu jiných materiálů a dostanou zde slovo i čeští odborníci zabývající se společností islámu anebo i autoři s dlouhodobou životní zkušeností z islámských zemí. Kniha není souborem, jak se dnes říká „hejtů“. Nesnaží se ani příliš hodnotit, ale závěr by si měl udělat pokud možno čtenář sám. Vedle teorie stran fungování společnosti islámu se kniha hodně zaměřuje na konkrétní praxi života v islámských zemích a na život náboženských menšin. Není a nemůže být samozřejmě ani zdaleka vyčerpávající.

Poznámka: Autor se snažil sjednotit názvosloví, které se kniha od knihy a zdroj od zdroje lišilo. Kniha je určena především laikům, kteří se chtějí v této oblasti poučit a nechtějí anebo nemají čas číst velké množství knih a dalších materiálů.

PÁR FAKTŮ

K imigraci muslimů do Evropy autorka knihy „Islám a západní společnost“ Christina Schirrmacherová píše: „Německá společnost se nekriticky domnívala, že tito lidé budou upřednostňovat západní, sekulární způsob života před svou vlastní tradicí, že se časem vzdají svých kulturně-náboženských kořenů a „asimilují se“. Dnes je zřejmé, že na mnoha místech v Evropě dlouhodobě dochází k opačnému vývoji — imigranti se vrací ke svým tradicím a uchylují se

zpět do vlastního světa.“^[4] Přičemž mnoho mladých muslimů z druhé a třetí generace stále nemluví německy respektive francouzsky, španělsky či holandsky natolik dobře, aby uspěli v zaměstnání.^[5]

Dle autorky je prvořadým cílem politického islámu dosáhnout uznání islámu za náboženství, které bude mít v Evropě rovná práva a prodchnout západní společnost islámskými hodnotami. Následným cílem je ustavení šarií (islámského řádu) primárně nad muslimskou obcí. Politický islám v muslimských obcích vyvíjí tlak na evropské muslimy, aby dodržovali islám důsledněji. A především mladí lidé, ačkoli jejich rodiče vyznávali relativně uvolněnou podobu islámu, se obracejí k přísnějšímu dodržování islámských pravidel.^[6]

Hamed Abdel-Samad ve své knize „Islámský fašismus“ k tomuto píše, že: „V Německu právě zjišťujeme u vnuků první generace gastarbeiterů, že se vyvíjejí směrem zpátky. Propagují tradiční formy života a postoje a názory, které už neplatí ani v Istanbulu a Casabance. A tak zatímco v islámských zemích vzrůstá odpor k islámskému fašismu, který byl v Egyptě korunován svržením Muslimského bratrstva, fašizující myšlení salafistů, jež je obráceno do minulosti, získává na Západě čím dál víc přívrženců. Zde je virus mimořádně aktivní — a mutuje rychleji, než bychom si pomysleli.“^[7]

Schirmacherová také píše, že velká část imigrantů si volí život v městských čtvrtích s vysokým podílem muslimských obyvatel. A: „Každodenní život je možný bez nejmenšího kontaktu s německou společností a každý nutný kontakt tohoto typu bývá prožíván jako nepříjemný a nepřátelský. Následné nedostatky v jazykové vybavenosti, která se ukazuje ve druhé a třetí generaci muslimů, již vedou k poměrně časté situaci, kdy absolventi středních škol a učilišť postrádají potřebnou kvalifikaci v mnohem větší míře než jejich němečtí spolužáci.“. Jinde autorka přímo uvádí, že děti muslimských imigrantů třetí generace mluví německy naopak hůře než jejich rodiče a prarodiče.^[8] Samozřejmě takoví absolventi nejsou na německém trhu práce moc perspektivní. To ukazuje na dosti závažné důsledky dopadu německého státu blahobytu na imigranty. Neexistence sociálních DÁVEK imigrantům a jejich potomkům by vedla buď k jejich odchodu ze země, protože bez němčiny se zde většinou pracovat nedá anebo ke snaze se německy naučit právě z důvodu vykonávané práce.

VELMI důležitým faktem, který je velmi často ignorován, a který si zaslouží plnou citaci je tento fakt: „Islám nepředstavuje pouze náboženství, ale společenský systém, který zahrnuje náboženství a tradici. Pro muslimy také v mnohem větší míře než u Evropanů hraje náboženství stěžejní roli ve všed-

ním životě jedince, společnosti a rodiny. Tradice, která je úzce provázaná s islámem, obsahuje podrobná pravidla ohledně oblékání, jídla, svátků, chování mužů a žen, manželství a rozvodu, vztahu muslimů k nemuslimům, válce a míru. Protože tradice a víra jsou spolu vzájemně provázané a protože je tato tradice zakořeněná v náboženství, udržuje si tradice ve všedním životě zásadní vliv. Již jen z tohoto důvodu není snadné oddělit politickou sféru od sféry náboženské v otázkách, které se týkají například významu zahalování hlavy nebo funkce mešity.“ V islámském světě také zatím nedochází ke kritickému přezkoumání Koránu, a tedy neprobíhá ani diskuse o oddělení náboženské praxe od politického dědictví minulosti, kterou by teologické autority uznávaly. ^[9]

Ve všech islámských prohlášeních stran lidských práv, stojí právo šaría v pozici PREAMBULE, a tudíž předchází jakémukoliv jinému právu. „V praxi to třeba znamená, že odpadlík se nemůže dožadovat žádných lidských práv, protože se podle práva šaría dopustil zločinu, za který zasluhuje smrt. Z toho důvodu nemá nárok na žádnou náboženskou svobodu nebo jiná lidská práva. Podle názoru drtivé většiny muslimských teologů končí právo na náboženskou svobodu a lidská práva opuštěním islámu, byť v praxi se islámské soudy uchylují k trestu smrti jen zřídka. Mnohem častěji se k němu uchýlí rodina odpadlíka nebo okolní společnost.“ ^[10]

Samozřejmě v našem současném světě má každý právo na odpadnutí od jakékoli víry a církve. Rovněž i v libertariánské či klasickoliberální (čili svobodné) společnosti by měl každý na toto právo. Nyní zde probereme některé body islámského práva, teorie a praxe a srovnáme je se situací u nás dnes a i s klasickou liberální společností.

A. Co islám míní pod pojmem náboženská tolerance?

„V žádném případě nejde o uznání jiného náboženství jako sobě rovného. Například křesťané na muslimy dobytém území byli za své bezvěrectví daněni a museli snášet mnohé právní ústrky a někdy dokonce pronásledování a smrt.“ ^[11] Někdy je tomu tak dodnes. Autorka upozorňuje, že výchozím bodem pro požadování toho, aby se o islámu nesmělo publikovat v Evropě cokoliv negativního, je právě chápání nemuslimů, včetně křesťanů, jako „dhimmi“, tedy jako chráněné menšiny, která je podřízena islámu a islámskému právu. ^[12] Dále: „Korán a pozdější muslimské apologetické spisy ospravedlňují Mohamedovy útoky na Židy a Araby, kteří se stavěli proti němu a jeho zvěsti,